

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/1096 van 10 mei 2016
in de zaak 1011/0731/A/8/0680

In zake:

1. **het college van burgemeester en schepenen** van de gemeente [REDACTED]
2. **de gemeente** [REDACTED], vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen.

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Wim MERTENS,
kantoor houdende te 3580 BERINGEN, Paalsesteenweg 81
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **LIMBURG**

verwerende partij

*Tussenkomende
partijen:*

1. mevrouw [REDACTED],

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Guy ILSSEN
kantoor houdende te 3500 Hasselt, Thonissenlaan 42/3
waar woonplaats wordt gekozen

2. de heer [REDACTED]
3. de heer en mevrouw [REDACTED]
4. de heer en mevrouw [REDACTED]
5. de heer en mevrouw [REDACTED]
6. de heer en mevrouw [REDACTED]
7. de heer en mevrouw [REDACTED]
8. de heer en mevrouw [REDACTED]
9. de heer en mevrouw [REDACTED]
10. de heer en mevrouw [REDACTED]
11. de heer en mevrouw [REDACTED]
12. mevrouw [REDACTED]
13. de heer [REDACTED]
14. de heer en mevrouw [REDACTED]
15. de heer en mevrouw [REDACTED]
16. de heer [REDACTED]
17. de heer en mevrouw [REDACTED]
18. de heer en mevrouw [REDACTED]
19. mevrouw [REDACTED]

allen bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Inke DEDECKER,
kantoor houdende te 3600 Genk, Stoffelsbergstraat 4
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 6 april 2011, strekt tot de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Limburg van 16 februari 2011.

De deputatie heeft de administratieve beroepen van tussenkomende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente ■■■ van 5 november 2010 ingewilligd.

De deputatie heeft aan tweede verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor de heraanleg van de ■■■.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te ■■■, met als kadastrale omschrijving ■■■.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. Verzoekende partijen hebben een wederantwoordnota ingediend. Tussenkomende partijen hebben een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

2.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van de achtste kamer van 26 augustus 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld, de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen.

3.

Met een beschikking van 1 februari 2016 heeft de voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen het beroep toegewezen aan de achtste kamer, anders samengesteld.

Met het tussenarrest van 4 februari 2016 met nummer RvVb/A/1516/0572 heeft de Raad de heropening van de debatten bevolen en de partijen opnieuw opgeroepen voor de openbare zitting van 23 februari 2016.

Kamervoorzitter Pascal LOUAGE heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Joris GEBREURS die *loco* advocaat Wim MERTENS verschijnt voor verzoekende partij, en advocaat Guy ILSSEN die verschijnt voor eerste tussenkomende partij, zijn gehoord. Verwerende partij en tweede tot en met negentiende tussenkomende partij zijn schriftelijk verschenen.

4.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

1.

Bij aangetekende brief van 29 april 2011 verzoekt mevrouw Monique WILLEMS om in de procedure tot vernietiging te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 24 juni 2011 vastgesteld dat er redenen zijn om het verzoek in te willigen en dat deze tussenkomende partij beschouwd kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, lid 1 VCRO.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

2.

Bij aangetekende brief van 7 juni 2011 verzoeken de heer ■■■, de heer en mevrouw ■■■, de heer en mevrouw ■■■, de heer en mevrouw ■■■, de heer en mevrouw ■■■, de heer en mevrouw ■■■, de heer en mevrouw ■■■, de heer en mevrouw ■■■, mevrouw ■■■, de heer ■■■, de heer en mevrouw ■■■, de heer en mevrouw ■■■, de heer ■■■, de heer en mevrouw ■■■, de heer en mevrouw ■■■ en mevrouw ■■■ om in de procedure tot vernietiging te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 24 juni 2011 vastgesteld dat er redenen zijn om het verzoek in te willigen en dat deze tussenkomende partijen beschouwd kunnen worden als belanghebbenden in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

IV. FEITEN

1.

Op 26 juli 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient tweede verzoekende partij bij eerste verzoekende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor de heraanleg van de ■■■.

2.

De percelen zijn volgens het gewestplan 'Hasselt-Genk', goedgekeurd bij koninklijk besluit van 3 april 1979, gelegen in woongebied.

De percelen zijn eveneens gedeeltelijk gelegen binnen de grenzen van het bijzonder plan van aanleg ■■■, goedgekeurd bij ministerieel besluit van 5 januari 1988 en gedeeltelijk gewijzigd op 8 augustus 1999, in een zone voor wegenis en voetpaden.

De percelen zijn niet gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

3.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 2 augustus 2010 tot en met 1 september 2010, worden 6 bezwaarschriften ingediend.

De Vlaamse vervoermaatschappij 'De Lijn' formuleert op 2 augustus 2010 in het kader van haar adviesverlening meerdere opmerkingen.

Onroerend erfgoed Limburg adviseert op 4 augustus 2010 gunstig.

De dienst water en domeinen van de provincie Limburg adviseert op 31 augustus 2010 voorwaardelijk gunstig.

Eerste verzoekende partij adviseert op 27 september 2010 voorwaardelijk gunstig, en overweegt het volgende:

“ ...
Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening
Overwegende dat de argumenten van de ontwerper in bijgevoegde motiveringsnota kunnen bijgetreden worden;
Overwegende dat het ontwerp voor de heraanleg van de [REDACTED] voldoet aan de vigerende normen en de algemene stedenbouwkundige voorschriften;
Overwegende dat aldus naar bestemming en uitvoering toe, het voorliggend dossier in overeenstemming is met de bestemming op het gewestplan en BPA
...”

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 12 oktober 2010 gunstig, en overweegt het volgende:

“ ...
Het ingediende bouwaanvraagdossier is volledig en de procedure tot behandeling van deze aanvraag is correct verlopen. Overeenkomstig artikel 4.7.7 van de VCRO en het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 (en latere wijzigingen) tot aanwijzing van de handelingen van algemeen belang kan deze aanvraag volgens de reguliere procedure worden afgehandeld.
Ik sluit mij volledig aan bij de planologische en ruimtelijke motivering van deze aanvraag, zoals opgebouwd door het college van burgemeester en schepenen.
...”

Het Agentschap Wegen en Verkeer, district Hasselt, adviseert op 28 oktober 2010 voorwaardelijk gunstig, nadat ze eerder op 20 augustus 2010 ongunstig adviseerde.

4.

Eerste verzoekende partij verleent op 5 november 2010 een stedenbouwkundige vergunning aan tweede verzoekende partij. Zij motiveert haar beslissing door te verwijzen naar haar eerder gunstig advies van 27 september 2010.

5.

Tegen deze beslissing wordt bij verwerende partij administratief beroep aangetekend, respectievelijk door eerste tussenkomende partij op 3 december 2010 en door tweede tot en met negentiende tussenkomende partij op 10 december 2010.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 17 januari 2011 om beide administratieve beroepen in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren. Daarbij wordt het volgende overwogen:

“ ...
Deel 2. Stedenbouwkundige beoordeling

A. beroepschrift Adv Ilse namens mevr. [REDACTED]

1. inname gronden

De stedenbouwkundige vergunning wordt gegeven onder voorbehoud van de geldende burgerlijke rechten.

De deputatie kan echter geen vergunning verlenen wanneer de eigendomssituatie pertinent foutief is weergegeven.

Over de eigendomstitels van de voortuinen, die onderdeel uitmaken van deze vergunningsaanvraag, bestaat er geen discussie. De vrederechter en de Rechtbank van Eerste Aanleg in beroep hebben geoordeeld dat deze in eigendom toebehoren aan de beroepers. Dit vonnis heeft inmiddels kracht van gewijsde gekregen.

Inzake het al dan niet ontstaan van een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid, waarover betrokken partijen van mening verschillen, wordt verwezen naar de rechtsliteratuur.

De particuliere eigenaar kan het publiek gebruik van zijn eigendom toelaten of gedogen, waardoor er nog geen publiekrechtelijke erfdienstbaarheid ontstaat. In een hogere gradatie is het mogelijk dat er wel een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid ontstaat. Wanneer de particuliere eigenaar het publiek gebruik toelaat of gedooft, ontstaat er enkel een recht van openbare doorgang (J. De Staercke, Wegenrecht, 2007, blz. 276).

Gelet op voormelde vonnissen en overwegingen van de Vrederechter in eerste aanleg en van de Rechtbank van Eerste Aanleg in beroep, kan geen hogere gradatie dan gedogen worden vastgesteld in de relatie tussen de particuliere eigenaars en de gemeente m.b.t. het gebruik van de voortuinen.

In casu is dan ook geen publiekrechtelijke erfdienstbaarheid ontstaan waardoor de gemeente zonder toelating van de particuliere eigenaars vrij zou kunnen beschikken over hun eigendom (i.e. de voortuinen).

Het beroepschrift kan derhalve bijgetreden worden.

2. partijdigheid overheid

- De gemeente heeft de juiste procedure gevolgd die voorzien is in de Vlaamse Codex en het uitvoeringsbesluit ...*
- De inhoud van de betreffende wetgeving kan echter niet betwist worden.*

3. Aanleg bushalte

▪ Het betreft inderdaad een hek dat voldoende breed is om voertuigen doorgang te geven. De doorgang gebeurt echter over perceel [REDACTED] privaat eigendom van de gemeente.

▪ De voorziene aanleg kan enkel aanvaard worden voor zover aan de beroepster een uitgang via de [REDACTED] kan gegarandeerd worden.

B. Beroepschrift adv. Dedeker namens 18 buurtbewoners

1. omtrent de procedure:

- De gemeente heeft de juiste procedure gevolgd ...*

2. eigendomsrechten voortuinen

Zie bespreking onder A1.

3. strijdigheid met de goede ruimtelijke ordening

De weerlegging van de bezwaren door het schepencollege kan bijgetreden worden: ...

Het standpunt van de beroepers inzake de eigendomsrechten dient bijgetreden te worden.

De beroepschriften kunnen ingewilligd worden.

De vergunning kan niet verleend worden.”

Na de hoorzitting van 18 januari 2011 beslist verwerende partij op 16 februari 2011 om beide administratieve beroepen in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren. Zij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Overwegende dat een stedenbouwkundige vergunning steeds wordt gegeven onder voorbehoud van de geldende burgerlijke rechten; dat de deputatie echter geen vergunning kan verlenen wanneer duidelijk is dat de eigendomssituatie pertinent foutief is weergegeven;

Overwegende dat over de eigendomstitel van de voortuin van mevrouw [REDACTED] geen discussie bestaat; dat de vrederechter en de Rechtbank van Eerste Aanleg in beroep hebben geoordeeld dat deze in eigendom toebehoort aan de beroepster; dat dit vonnis inmiddels kracht van gewijsde heeft gekregen;

dat inzake het al dan niet ontstaan van een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid, waarover betrokken partijen van mening verschillen, wordt verwezen naar de rechtsliteratuur; dat de particuliere eigenaar het publiek gebruik van zijn eigendom kan toelaten of gedogen, waardoor er nog geen publiekrechtelijke erfdienstbaarheid ontstaat; dat in een hogere gradatie het mogelijk is dat er wel een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid ontstaat; dat wanneer de particuliere eigenaar het publiek gebruik toelaat of gedooft, er enkel een recht van openbare doorgang ontstaat (J. De Staercke, Wegenrecht, 2007, blz. 276);

dat gelet op voormelde vonnissen en overwegingen van de Vrederechter in eerste aanleg en van de Rechtbank van Eerste Aanleg in beroep, er geen hogere gradatie dan gedogen kan worden vastgesteld in de relatie tussen de particuliere eigenaars en de gemeente met betrekking tot het gebruik van de voortuinen; dat in casu dan ook geen publiekrechtelijke erfdienstbaarheid ontstaan is waardoor de gemeente zonder toelating van de particuliere eigenaars vrij zou kunnen beschikken over hun eigendom (in casu de voortuinen); dat het beroepschrift derhalve op dit punt kan bijgetreden worden;

Overwegende dat daarnaast wordt verwezen naar de conclusies van de Raad van State in het arrest nr. 21.270 van 16 juni 1981 ([REDACTED]) : geen enkele wets- of verordeningsbepaling stelt uitdrukkelijk dat aanvragen om een stedenbouwkundige vergunning slechts door de eigenaars van de grond of de houders van het bouwrecht kunnen worden ingediend maar een aanvraag om stedenbouwkundige vergunning heeft slechts zin wanneer zij uitgaat van of gedaan wordt in naam van de eigenaar, de houder van een zakelijk recht of bouwrecht, kortom van een aanvrager die in rechte de mogelijkheid heeft om de vergunning desgevallend ook uit te voeren; dat in het geval de vergunning verlenende overheid pertinent weet dat aanvrager niet over die mogelijkheid beschikt, vermag zij de stedenbouwkundige vergunning te weigeren;

Overwegende dat de gemeente de juiste procedure heeft gevolgd die voorzien is in de Vlaamse Codex en het uitvoeringsbesluit ...

Overwegende dat het hek van mevr. Willems inderdaad voldoende breed is om voertuigen doorgang te geven; dat de doorgang echter gebeurt over perceel [REDACTED], privaat eigendom van de gemeente; dat de voorziene aanleg enkel kan aanvaard worden voor zover aan de beroepster een uitgang via de [REDACTED] kan gegarandeerd worden; dat deze garanties ontbreken; dat het beroepschrift ook op dit punt dient bijgetreden te worden;

...”

Dat is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van verzoekende partijen

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partijen omschrijven hun belang in hun verzoekschrift als volgt:

“Het college van burgemeester en schepenen heeft belang bij het beroep omdat het bestreden besluit haar beslissing hervormde. Volgens artikel 4.8.16, §1, 2° VCRO kan beroep bij de Raad ... worden ingesteld door de bij het dossier betrokken vergunningverlenende bestuursorganen. De eerste verzoekende partij ressorteert onder deze bepaling.

De gemeente [REDACTED] heeft belang bij het beroep omdat zij de aanvrager is van de bij het bestreden besluit geweigerde vergunning, en de bestreden beslissing haar ruimtelijk beleid dwarsboomt. Volgens artikel 4.8.16, §1, 3° VCRO kan beroep bij de Raad ... worden ingesteld door rechtspersonen die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kunnen ondervinden ingevolge de vergunningsbeslissing. De tweede verzoekende partij ressorteert onder deze bepaling.”

2.

Tweede tot en met negentiende tussenkomende partij betwisten het belang van verzoekende partijen als volgt:

“ ...

De verzoeker dient door de bestreden rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en een eventuele nietigverklaring dient hem een direct en persoonlijk voordeel te verschaffen.

Zulks is in casu niet het geval.

De verzoekende partijen bezitten immers de hoedanigheid om de werken, waarvoor zij een vergunning vragen, uit te voeren.

- *Zij betwisten niet dat ze geen eigenaar zijn;*
- *Zij beschikken evenmin over dit recht op grond van hun hoedanigheid van beheerder van de weg, cfr. infra*
- *Het gegeven dat er een recht van openbare doorgang geldt, cfr. infra, geeft hun dat recht evenmin;*

De verzoekende partijen willen derhalve een vergunning bekomen voor werken die zij niet mogen uitvoeren zonder toestemming van de eigenaars, die zich verzetten tegen het uitvoeren van die werken.

...”

3.

Verzoekende partijen repliceren in hun wederantwoordnota als volgt:

“ ...

Bijkomend kan worden opgemerkt dat deze exceptie nauw verband houdt met de grond van de zaak. Het onderzoek van de exceptie valt dan ook samen met de beoordeling van

de ernst van de middelen van de verzoekende partijen zodat de verzoekende partijen kunnen verwijzen naar het verzoekschrift en huidige nota waarbij zij aantonen dat zij perfect kunnen volstaan met hun statuut van beheerder van de weg om de aangevraagde werken uit te voeren.

...

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.8.16, §1, lid 1 VCRO luidt als volgt:

“§1. De beroepen bij de Raad kunnen door volgende belanghebbenden worden ingesteld:

1° de aanvrager van de vergunning ...;

2° de bij het dossier betrokken vergunningverlenende bestuursorganen;

3° elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de vergunnings-...beslissing;

...

2.

Eerste verzoekende partij is een “*bij het dossier betrokken vergunningverlenend bestuursorgaan*” in de zin van artikel 4.8.16, §1, lid 1, 2° VCRO. Zij verleende binnen de reguliere procedure, overeenkomstig de artikelen 4.7.1, §2, lid 2 en 4.7.12 VCRO, op 5 november 2010 in eerste aanleg de stedenbouwkundige vergunning voor de heraanleg van de [REDACTED].

Tweede verzoekende partij is “*de aanvrager van de vergunning*” in de zin van artikel 4.8.16, §1, lid 1, 1° VCRO. Zij diende op 26 juli 2010 de aanvraag in voor de heraanleg van de [REDACTED], die door de bestreden beslissing niet werd ingewilligd.

Voormelde vaststellingen worden door partijen niet betwist. De beroepen van zowel eerste als tweede verzoekende partij zijn ontvankelijk.

3.

De bewering van tweede tot en met negentiende tussenkomende partij dat verzoekende partijen geen belang hebben bij voorliggende vordering, gezien zij niet zouden beschikken over de hoedanigheid om de werken uit te voeren die het voorwerp vormen van de bouwaanvraag, kan niet worden gevolgd.

Vooreerst doet voormelde bewering geen afbreuk aan het belang van eerste verzoekende partij, die haar belang ontleent als vergunningverlenende overheid die bij het dossier is betrokken.

Bovendien is de bewering dat tweede verzoekende partij niet de hoedanigheid zou bezitten om de door haar gevraagde werken uit te voeren nauw verbonden met de grond van de zaak, en doet zij geen afbreuk aan het belang van deze partij als aanvrager van de stedenbouwkundige vergunning.

De exceptie van tweede tot en met negentiende tussenkomende partij is ongegrond.

C. Schending van artikel 4.8.16, §3 VCRO

Standpunt van de partijen

1.

Eerste tussenkomende partij betwist de ontvankelijkheid van het verzoek tot vernietiging als volgt:

“Conform art 4.8.16 §3 VCRO dient het verzoekschrift te worden gedagtekend.

Art 4.8.16 §3 VCRO bedoelt wel degelijk het verzoekschrift en niet de enige begeleidende brief.

Het door het [REDACTED] en de Gemeente [REDACTED] neergelegde verzoekschrift is niet gedagtekend en derhalve nietig.

Het beroep ingesteld door het [REDACTED] en de Gemeente [REDACTED] dient dan ook onontvankelijk te worden verklaard”

2.

Verzoekende partijen repliceren in hun wederantwoordnota als volgt:

“ ...

De eerste tussenkomende partij kan niet worden gevolgd ...

Zij verwijst naar artikel 4.8.16. §3 VCRO. Tezamen met de verzoekende partijen zal de Raad vaststellen dat de eerste tussenkomende partij nalaat te duiden op basis van welke rechtsregel de zware sanctie van de onontvankelijkheid dan wel moet worden toegepast.

De eerste tussenkomende partij toont niet aan dat het ingeroepen vormvoorschrift is voorgeschreven op straffe van onontvankelijkheid. De verzoekende partijen hebben zulke sanctie in de VCRO alvast niet kunnen bespeuren.

In het arrest gekend onder Rvvb A/2010/0015 oordeelde de Raad dat een schending van artikel 4.8.15. §5 VCRO niet kan leiden tot de onontvankelijkheid van de vordering.

In datzelfde arrest oordeelde de Raad eveneens dat de schending van artikel 4.8.16. §4 VCRO de ontvankelijkheid van de vordering niet kan aantasten.

Dezelfde overwegingen zijn ook toepasbaar op het aangehaalde voorschrift.

...

Tot slot merken de verzoekende partijen op dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen bij brief van 13.04.2011 het volgende hebben meegedeeld aan de verzoekende partijen:

"De Raad voor Vergunningsbetwistingen heeft uw verzoekschrift in goede orde ontvangen. Uw verzoekschrift voldoet aan de vormvereisten, vermeld in artikel 4.8.16. § 3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO), en is ingeschreven op het register van de raad onder bovenstaand rolnummer."

..."

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.8.16, §3 VCRO luidt als volgt:

“§3. De beroepen worden ingesteld bij wijze van verzoekschrift.

Het verzoekschrift wordt ondertekend door de partij, gedagtekend en bevat:

1° de naam, de hoedanigheid en het adres van de verzoeker;

2° de naam en het adres van de verweerder;

3° het voorwerp van het beroep;

4° een uiteenzetting van de feiten;

5° een omschrijving van:

- a) de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur,
 - b) de wijze waarop deze regelgeving, voorschriften of beginselen naar het oordeel van de verzoeker geschonden wordt of worden.
- ...

2.

Wat betreft de verwijzing door verzoekende partijen naar de inschrijving van het verzoekschrift op het register van de Raad, zoals gemeld met een schrijven van 13 april 2011, merkt de Raad op dat de registratie van een inkomend verzoekschrift door de griffier van de Raad conform artikel 4.8.17, §1 VCRO, ongeacht of deze registratie geschiedt na regularisatie conform artikel 4.8.17, §2 VCRO, in essentie moet worden aangemerkt als de beoordeling van de vormelijke volledigheid van het betrokken verzoekschrift, en geenszins, ook niet gedeeltelijk, de bevestiging impliceert van de ontvankelijkheid van het verzoekschrift. De registratie van een verzoekschrift verhindert derhalve niet dat het beroep tot vernietiging in voorkomend geval alsnog onontvankelijk wordt verklaard, indien wordt vastgesteld dat de vormvoorschriften in de VCRO niet zijn nageleefd.

3.

Artikel 4.8.16, §3, lid 2 VCRO, dat voorziet in de verplichting tot dagtekening van het verzoekschrift, bepaalt geen sanctie indien niet aan deze verplichting wordt voldaan, en voorziet met name niet dat het verzoekschrift om deze reden nietig is en de vordering onontvankelijk.

De verplichting tot dagtekening betreft een vormvereiste, die niet omwille van zichzelf moet worden vervuld, maar omwille van het doel dat zij moet dienen. Indien blijkt dat het niet vervullen van deze niet op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste geen beletsel vormde voor het bereiken van het normdoel van de dagtekening, kan dit in beginsel niet leiden tot de nietigheid van het verzoekschrift dat werd opgesteld met miskenning van het betreffende voorschrift. De verplichting tot dagtekening is bedoeld om de (griffie van de) Raad *prima facie* toe te laten om na te gaan of het verzoekschrift tijdig is ingesteld. Het is immers niet de datum op het verzoekschrift die doorslaggevend is om de tijdigheid van het verzoekschrift te beoordelen, maar wel de datum van de poststempel (die door de postdiensten wordt aangebracht op de briefomslag). De Raad stelt vast dat het inleidend verzoekschrift *in casu* tijdig werd ingediend met een aangetekende zending van 6 april 2011 (datum van de poststempel). Gelet op de vaststelling dat het verzoekschrift zelf geen datum vermeldt, geldt de datum van de poststempel als dagtekening. Derhalve heeft deze procedurele tekortkoming in hoofde van verzoekende partijen de rechtsgang niet vertraagd noch belemmerd, terwijl verwerende en tussenkomende partijen hierdoor evenmin werden geschaad in hun rechten van verdediging. Bovendien moeten al te strikte interpretaties van procedureregels, waardoor de rechterlijke beoordeling van de grond van de bij de rechter aanhangig gemaakte zaak wordt belet, in het licht van het grondrecht van toegang tot de rechter in beginsel worden vermeden.

De exceptie is ongegrond.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partijen roepen de schending in van artikel 4.2.22, §1 VCRO, van het beginsel van het verbod van machtsafwending en machtsoverschrijding, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij argumenteren dat *“de deputatie burgerrechtelijke overwegingen als determinerende factoren in de bestreden beslissing heeft betrokken”* (eerste onderdeel), dat *“deze burgerrechtelijke overwegingen dan nog eens op foutieve wijze worden beoordeeld ... aangezien de verzoekende partijen kunnen volstaan met hun statuut van wegbeheerder en niet noodzakelijk de eigenaar dienen te zijn om werken aan de gemeentelijke openbare wegen uit te voeren”* (tweede onderdeel), en dat zij *“in een nota uitvoerig hadden beargumenteerd dat zij konden volstaan met het statuut van wegbeheerder om de vergunning te bekomen (en ook uit te voeren) en de bestreden beslissing hier op geen enkele wijze op terugkomt”* (derde onderdeel). Zij lichten het middel als volgt toe:

“Eerste onderdeel

De bestreden beslissing motiveert als volgt: “Overwegende dat een stedenbouwkundige vergunning steeds wordt gegeven onder voorbehoud van de geldende burgerlijke rechten; dat de deputatie echter geen vergunning kan verlenen wanneer duidelijk is dat de eigendomssituatie pertinent foutief is weergegeven.” (bestreden beslissing, pagina 3, laatste alinea) en verder: “dat in casu dan ook geen publiekrechtelijke erfdienstbaarheid ontstaan is waardoor de gemeente zonder toelating van de particuliere eigenaars vrij zou kunnen beschikken over hun eigendom (in casu de voortuinen); dat het beroepsschrift derhalve op dit punt kan worden bijgetreden.” ...

De bestreden beslissing verwijst tenslotte naar een gedateerd arrest van de Raad van State nr. 21.270 van 16 juni 1981 waarbij de Raad van State zou hebben geoordeeld dat een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag slechts zin heeft indien de aanvraag de vergunning ook kan uitvoeren en wanneer de vergunningverlenende overheid weet dat de aanvrager niet over die mogelijkheid beschikt, vermag zij de aanvraag weigeren.

De verwijzing naar het arrest van 16 juni 1981 is geheel naast de kwestie aangezien de verzoekende partijen de vergunning wél kunnen uitvoeren. De verzoekende partijen komen hier nog op terug in het tweede onderdeel van huidig middel.

Artikel 4.2.22 §1 VCRO is duidelijk: Vergunningen hebben een zakelijk karakter. Zij worden verleend onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten.

Met andere woorden, als de gemeente de vergunning verkrijgt, is het haar zaak om die ten uitvoer te leggen, en als anderen kunnen aantonen dat die uitvoering hun rechten krenkt, dan kunnen zij zich wenden tot de gewone rechter om de werken tegen te houden.

Nog anders gesteld, de vergunningverlenende overheid kan door het verlenen van een vergunning geen afbreuk doen aan bestaande rechten, meer zelfs, zij is niet bevoegd om over dergelijke kwesties uit spraak te doen.

De verzoekende partijen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State, waaruit onderstaande principes kunnen worden gedestilleerd.

...

Het is dan ook vaststaande rechtspraak van de Raad van State die, samen gelezen met de bekende Etrimo-doctrine van het Hof van Cassatie ... inhoudt dat de vergunningverlenende

overheid geen burgerrechtelijke overwegingen kan of mag laten spelen bij het oordeel over een vergunningsaanvraag ...

Deze argumenten zijn allen onontvankelijk en niet dienend aangezien de administratieve overheden ter zake de beoordelingsbevoegdheid missen die exclusief berusten bij de burgerlijke rechter ...

Betwistingen omtrent burgerlijke rechten vallen binnen de bevoegdheid van de gewone rechtbanken ...

Discussies omtrent de zakelijke rechten die kleven aan het onroerend goed waarvoor een vergunning wordt aangevraagd, vormen geen beoordelingsgrond om een aanvraag al dan niet toe te kennen.

Dat de deputatie de weigering in essentie baseert op overwegingen gelieerd aan burgerrechtelijke discussiepunten, betekent een schending van de aangehaalde beginselen en rechtsnormen. De deputatie dient een vergunningsaanvraag te beoordelen conform het decretaal beoordelingskader voorzien in de artt. 4.3.1 – 4.3.8 VCRO en mag zich simpelweg niet mengen in burgerrechtelijke discussies.

Tweede onderdeel

...

De tweede verzoekende partij is inderdaad geen eigenares van de ondergrond waarop de bedoelde weggedeelten zich situeren, maar dat doet er niet aan af dat het publiek al meer dan dertig jaar open en ondubbelzinnig gebruik maakt van de hele [REDACTED] van gevel tot gevel, en dat volstaat om aan [REDACTED] over de hele breedte het statuut van openbare weg te verlenen.

Dit betekent dat de verzoekende partijen zich niet beroepen op enig eigendomsrecht om de werken uit te voeren, maar op het statuut van beheerder van de weg.

Dat de gemeente de beheerder is van de weg -en dus ook aansprakelijk is voor het onderhoud en de veiligheid- staat buiten betwisting, en dat volstaat om haar toe te laten de weg zo aan te leggen dat die beantwoordt aan de eisen van comfort en veiligheid.

...

De voortuinstroken zijn belast met een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid van publiek gebruik.

...

Derde onderdeel

De verzoekende partijen hadden een uitgebreide nota (met twee nota's in bijlage) overgemaakt aan de deputatie waarin zij uitvoerig heeft aangetoond dat op basis van de rechtspraak en rechtsleer zij wel degelijk op basis van haar statuut van wegbeheerder in aanmerking komt voor vergunning en het aangevraagde kan realiseren ...

Uit de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet opmaken of de deputatie kennis heeft genomen van haar verweernota ...

De verzoekende partijen kunnen uit de bestreden beslissing nog minder opmaken waarom er met haar standpunt geen rekening moet worden gehouden. ...

*Dit knelt des te meer nu de bestreden beslissing wél expliciet een opsomming voorziet van de argumentatie van de twee beroepen die werden ingesteld, maar niet van de argumentatie uit de verweernota van de verzoekende partijen.
...*

2.

Verwerende partij repliceert als volgt:

“ ...

Artikel 4.2.22 §1 VCRO bepaalt weliswaar dat vergunningen worden verleend onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten, maar er moet ter zake ook rekening worden gehouden met de rechtspraak van de Raad van State, meer bepaald de conclusies van het arrest Opstaele, die ook werden weergegeven in het bestreden besluit:

“geen enkele wets- of verordeningsbepaling stelt uitdrukkelijk dat aanvragen om een stedenbouwkundige vergunning slechts door de eigenaars van de grond of de houders van het bouwrecht kunnen worden ingediend maar een aanvraag om stedenbouwkundige vergunning heeft slechts zin wanneer zij uitgaat van of gedaan wordt in naam van de eigenaar, de houder van een zakelijk recht of bouwrecht, kortom van een aanvrager die in rechte de mogelijkheid heeft om de vergunning desgevallend ook uit te voeren; dat in het geval de vergunningverlenende overheid pertinent weet dat aanvrager niet over die mogelijkheid beschikt, vermag zij de stedenbouwkundige vergunning te weigeren”

De regel dat vergunningen worden verleend onder voorbehoud van burgerlijke rechten impliceert dus niet dat ons college geen rekening zou mogen houden met het feit dat de aanvrager geen eigenaar of houder van een zakelijk recht of bouwrecht is. Er kan niet worden aangenomen dat om het even wie een aanvraag voor een bouwvergunning voor om het even welk perceel kan indienen. Een aanvraag heeft slechts zin wanneer zij uitgaat van een aanvrager die in rechte de mogelijkheid heeft om de bouwvergunning desgevallend ook uit te voeren. Op basis van de stukken van het dossier, in het bijzonder de vonnissen van het vrederecht van [REDACTED] en de rechtbank van eerste aanleg te [REDACTED], is ons college terecht tot de vaststelling gekomen dat de gemeente [REDACTED] niet over de nodige rechten beschikt om de gevraagde vergunning uit te voeren. Uit de overwegingen van de vrederechter en de rechter van de rechtbank van eerste aanleg blijkt immers dat er ter plaatse geen publiekrechtelijke erfdienstbaarheid is ontstaan, waardoor de gemeente zonder toelating van de particuliere eigenaars niet vrij kan beschikken over hun eigendom (in casu de voortuinen). Het beroepschrift van meester Guy Ilsen waarbij onder andere werd aangekaart dat de gemeente [REDACTED] geen enkel zakelijk recht heeft met betrekking tot de eigendom van mevrouw [REDACTED], werd door ons college dan ook op dit punt bijgetreden. In het bestreden besluit werd dit als volgt verwoord:

‘Overwegende dat over de eigendomstitel van de voortuin van mevrouw [REDACTED] geen discussie bestaat; dat de vrederechter en de Rechtbank van Eerste Aanleg in beroep hebben geoordeeld dat deze in eigendom toebehoort aan de beroepster; dat dit vonnis inmiddels kracht van gewijsde heeft gekregen;

dat inzake het al dan niet ontstaan van een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid, waarover betrokken partijen van mening verschillen, wordt verwezen naar de rechtsliteratuur; dat de particuliere eigenaar het publiek gebruik van zijn eigendom kan toelaten of gedogen, waardoor er nog geen publiekrechtelijke erfdienstbaarheid ontstaat;

dat in een hogere gradatie het mogelijk is dat er wel een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid ontstaat; dat wanneer de particuliere eigenaar het publiek gebruik toelaat of gedooft, er enkel een recht van openbare doorgang ontstaat (J. De Staercke, Wegenrecht, 2007, blz. 276);

dat gelet op voormelde vonnissen en overwegingen van de Vrederechter in eerste aanleg en van de Rechtbank van Eerste Aanleg in beroep, er geen hogere gradatie dan gedogen kan worden vastgesteld in de relatie tussen de particuliere eigenaars en de

gemeente met betrekking tot het gebruik van de voortuinen; dat in casu dan ook geen publiekrechtelijke erfdienstbaarheid ontstaan is waardoor de gemeente zonder toelating van de particuliere eigenaars vrij zou kunnen beschikken over hun eigendom (in casu de voortuinen); dat het beroepschrift derhalve op dit punt kan bijgetreden worden;'

Op basis van deze concrete gegevens van het dossier en de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State heeft ons college terecht en op afdoende gemotiveerde wijze de vergunning geweigerd. Dit decisief weigeringsmotief volstaat om de bestreden beslissing te dragen.

Uit deze motivering blijkt bovendien dat ons college heeft onderzocht of er ter plaatse sprake is van een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid zoals beweerd door de verzoekende partijen en dus rekening heeft gehouden met de argumentatie van de gemeente Zonhoven in verband met het bestaan van een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid. Ons college heeft kennis genomen van alle stukken in het administratief dossier, met inbegrip van de nota die de verzoekende partijen naar aanleiding van de hoorzitting hebben toegevoegd. Na een zorgvuldig onderzoek van al deze stukken is ons college echter tot de vaststelling gekomen dat, gelet op de overwegingen in de vonnissen van het vrederecht van [REDACTED] en de rechtbank van eerste aanleg te [REDACTED] het standpunt van de gemeente [REDACTED] in verband met het bestaan van een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid niet kan worden bijgetreden. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, kan uit de bestreden beslissing dus wel afgeleid worden waarom het standpunt van de gemeente [REDACTED] niet werd gevolgd.

...

3.

Eerste tussenkomende partij overweegt hieromtrent het volgende:

“ ...

Concluante liet opzichtens de Deputatie ... gelden dat, gezien het gewijsde van de rechterlijke uitspraken d.d. 19.12.2006 en 26.11.2007, de Gemeente ... zich schuldig maakte aan een schandelijke miskennen van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De regel dat vergunningen worden verleend onder voorbehoud van burgerlijke rechten impliceert niet dat de vergunnende overheid geen rekening zou moeten houden met het feit dat de aanvrager geen eigenaar of houder van een zakelijk recht of bouwrecht is.

Er kan niet worden aangenomen dat om het even wie een aanvraag voor een bouwvergunning voor om het even welk perceel kan indienen.

Een aanvraag heeft slechts zin wanneer zij uitgaat van een aanvrager die in rechte de mogelijkheid heeft om de bouwvergunning desgevallend ook uit te voeren.

De Gemeente ... kan zich inzake niet beroepen op enig voorbehoud wat de burgerlijke rechten betreft, gezien concluante gevat gehandeld heeft en kwestig voorbehoud reeds heeft laten beoordelen door de burgerlijke rechter.

Het bezwaar van concluante mag dan wel geen stedenbouwkundig bezwaar uitmaken, ingevolge definitieve rechterlijke uitspraak staat vast dat de Gemeente ... op geen enkele wijze kan beschikken over conclusantes eigendom.

Elk voorbehoud is derhalve zonder voorwerp, en dit werd op definitieve wijze beslist. De rechterlijke uitspraken strekken partijen tot wet.

Terecht verwijst de Deputatie ... naar de rechtspraak van de Raad van State, opgenomen in het arrest d.d. 16.06.1981 ([REDACTED]) ...:

Gezien het rechterlijk gewijsde van voormelde uitspraken is er onmiskenbaar sprake van een “pertinent weten” in hoofde van de Gemeente ■■■ dat zij niet over de mogelijkheid beschikt.

*Het is echter bedroevend te moeten vaststellen dat de Gemeente ... voor de Raad ... nog steeds een hele argumentatie grondt op de stelling “dat de voortuinen belast zijn met een **publiekrechtelijke erfdienstbaarheid van publiek gebruik**”.*

Het betreft een formele minachting van een openbaar bestuur voor de rechtsgevolgen van een definitieve rechterlijke uitspraak. Dit is onbehoorlijk bestuur. Dit is schandelijk. Dit is laakbaar.

Voor zoveel als nodig :

- De Raad van Vergunningsbetwistingen is niet bevoegd om het bestaan van een erfdienstbaarheid te onderzoeken.
- Er dient trouwens niets meer onderzocht te worden. gezien het rechterlijk gewijsde; de Gemeente ... heeft m.b.t. de betreffende gronden geen zakelijke rechten. Einde verhaal.

Zéér goed wetende dat zij geen enkel zakelijk recht kan inroepen m.b.t. kwestige gronden tracht de Gemeente ... thans haar gelijk thans te gronden op art. 135 Gemeentewet en de daarbij horende beheersbevoegdheid.

Terzake het volgende :

1.

Appellant kan niet ernstig argumenteren dat het bouwen van een volledig nieuwe wegeninfrastructuur kadert binnen enig beheer.

De aanleg van een nieuw centrum in een gemeente veronderstelt geen beheersbevoegdheid, maar een beschikkingsbevoegdheid.

2.

Appellant claimt op grond van art. 135 Gemeentewet politionele bevoegdheid m.b.t. gronden die zij de afgelopen jaren onrechtmatig in bezit genomen heeft, om vervolgens onder het mom van bekommernis voor haar burgers, een dictaat op te leggen. De rechtsstaat is veraf.

Concluante brengt dan ook graag haar schrijven d.d. 28.07.2010 aan de Gemeente ... in herinnering; schrijven opgesteld ‘in tempore non suspecto’, vóór het indienen van de vergunningsaanvraag.

“ ...

De afgelopen maand organiseerde U een informatievergadering waarop het gewijzigd ontwerp van de wegenis van de Genkerbaan werd voorgesteld.

Hoewel geen kopies van plannen ter beschikking werden gesteld ga ik ervan uit – en U zal mij berichten mocht één en ander niet correct zijn - dat de voorgestelde plannen identiek zijn aan deze die op 12.07 l.l. konden worden ingekeken op de website ...

Ik kan slechts vaststellen dat de wegeniswerken zoals uitgetekend ter hoogte van de woning van mijn cliënte manifest in strijd zijn met het rechterlijk gewijsde van de destijds op 19.12.2006 (Vred. ...) en 26.11.2007 (Burg. Rb. ...) tussengekomen vonnissen.

Het behoeft geen betoog dat de verdere uitwerking van het thans ter tafel liggende concept in strijd is met de beginselen van behoorlijk bestuur en door cliënte met alle rechtsmiddelen zal worden bestreden.

In die zin kan niet aanvaard worden dat dit concept, dat zoals gesteld manifest in strijd is met het rechterlijk gewijsde van voormelde vonnissen, door de Gemeente [REDACTED] zou worden doorgedrukt, waarbij mijn cliënte dan maar haar toevlucht zou moeten nemen tot (dure) administratief-rechtelijke procedures.

Elk optreden van de Gemeente ... in die zin zal begrepen worden als een rechtsfeit waarbij wetens willens schade wordt berokkend aan mijn cliënte. Ter zake alle voorbehoud.

... ”

De beslissing d.d. 16.02.2011 dient dan ook wat deze onderdelen betreft te worden onderschreven.

... ”

4.

Tweede tot en met negentiende tussenkomende partij overwegen het volgende:

“ ...

i. Omtrent het eerste onderdeel

...

De verwerende partij dient ... als administratieve overheid aan de uitvoering van rechterlijke uitspraken mee te werken.

In casu is er een vonnis, uitgesproken in graad van beroep, van de Rechtbank van Eerste Aanleg te [REDACTED], dat kracht van gewijsde heeft verkregen, waaruit ontegensprekelijk blijkt dat de voortuin van één van de inwoners, Mevr. [REDACTED], die de verzoekende partijen willen inpalmen voor de heraanleg van de weg, eigendom is van Mevr. [REDACTED].

De verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk een vergunning afleveren voor een perceel waarvan zij weet dat vergunningsaanvrager hierop geen bouwrecht heeft.

Dienaangaande verwijzen tussenkomende partijen naar de rechtspraak van de Raad van State in het arrest nr. 21.270 van 16 juni 1981 ...

Bovendien moet de overheid zich bij het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning houden aan de eigendomsgrenzen van het perceel, zoals zij door de partijen erkend zijn of uit een bewijskrachtige titel blijken ...

De verzoekende partijen betwisten bovendien niet dat zij geen eigenaar zijn.

De verwerende partij verwijst in haar motivering van de bestreden beslissing uitvoerig naar bovenvermeld vonnis en het geciteerde arrest van de Raad van State. Er kan dan ook bezwaarlijk worden voorgehouden dat de beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

ii. Omtrent het tweede onderdeel

De verwerende partij heeft de situatie ter plaatse juridisch correct beoordeeld.

De verzoekende partijen betwisten niet dat zij geen eigendomsrechten kunnen laten gelden.

Zij menen evenwel te hebben kunnen handelen in hun hoedanigheid van beheerder van de weg en grond van de aanwezigheid van een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid.

Ten onrechte:

Omtrent de beweerde aanwezigheid van een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid

De verzoekende partijen menen dat er een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid van publiek gebruik van de weg is ontstaan.

De verwerende partij maakt in de bestreden beslissing een onderscheid tussen:

- Het toelaten of gedogen van het gebruik, waardoor enkel een recht van openbare doorgang, doch geen publiekrechtelijke erfdienstbaarheid ontstaat.
- Een hogere gradatie van gebruik, waardoor een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid ontstaat.

De verzoekende partijen dienden in het kader van het bouwberoep het bewijs te leveren dat er sprake was van een hogere gradatie dan het louter gedogen in de relatie tussen de particuliere eigenaars en de gemeente met betrekking tot het gebruik van de voortuinen.

De gemeente kan er zich immers niet mee vergenoegen te poneren dat er sprake is van een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid, zij dient zulks te bewijzen ...

Uw Raad beschikt slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat er geen sprake is van een hogere gradatie dan gedogen, zulks onder verwijzing naar de vonnissen van de Vrederechter in eerste aanleg en de Rechtbank van Eerste Aanleg in graad van beroep.

Omtrent de omvang van hun bevoegdheden als beheerder van de weg

De verzoekende partijen baseren zich op art. 135 § 2 van de Nieuwe Gemeentewet.

Art. 135 § 2 van de Nieuwe Gemeentewet bepaalt dat de gemeenten ook tot taak hebben het voorzien, ten behoeve van de inwoners, in een goede politie, met name over de zindelijkheid, de gezondheid, de veiligheid en de rust op openbare wegen en plaatsen en in openbare gebouwen.

Uit deze verplichting vloeit de bevoegdheid van de gemeenten voor om de daarvoor noodzakelijke werken uit te voeren.

De door de verzoekende partijen beoogde werken reiken echter veel verder.

Het volledig herinrichten van de weg dient duidelijk onderscheiden te worden van het onderhouden van de weg en het garanderen van de veiligheid en de rust 'op' de openbare weg.

Het louter onderhouden van de weg dient beschouwd te worden als een daad van beheer, het totaal herinrichten – anders inrichten van de weg als een daad van beschikking, hetgeen een prerogatief van de eigenaar is.

iii. Omtrent het derde onderdeel

...

Bij nazicht van de bestreden beslissing zal Uw Raad kunnen vaststellen dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de argumentatie van de verzoekende partijen.

In de bestreden beslissing wordt immers gesteld:

‘Gelet op de opmerkingen van de aanwezige partijen geformuleerd tijdens de hoorzitting, die werden besproken en in overweging genomen door de deputatie alvorens te beslissen over het beroep;’

In de initiële beslissing tot het verlenen van de vergunning aan zichzelf verwijzen de verzoekende partijen trouwens meermaals naar de aanwezigheid van een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid en het statuut van de gemeente als wegbeheerder, met name op p. 7, op p. 8, op p. 9, op p. 14, op p. 20, op p. 21, op p. 22 en op p. 27.

Deze beslissing vormde het voorwerp van het beroep, zodat de verwerende partij uiteraard kennis heeft genomen van de argumentatie betreffende de publiekrechtelijke erfdienstbaarheid en het statuut van de gemeente als wegbeheerder.

De verzoekende partijen kunnen, gelet op het voorgaande, bezwaarlijk nog voorhouden dat geen rekening werd gehouden met hun argumentatie dienaangaande.

De verwerende partij was evenwel - terecht - van oordeel dat het standpunt van de verzoekende partijen niet kon worden bijgetreden. (cf. supra)
...

5.

Verzoekende partijen repliceren in hun wederantwoordnota als volgt:

“ ...

III.2.2. Dupliek op de antwoordnota van verwerende partij

...

De verwerende partij gaat niet in op de argumentatie van de verzoekende partij maar bevestigt enkel haar eerder standpunt.

De verwijzing naar het arrest [REDACTED] van 16 juni 1981 (!) gaat niet op. In die zaak werd geoordeeld over een aanvraag van een particulier. In die zaak ging het niet om een overheid die op basis van haar statuut van beheerder van de openbare weg een aanvraag had ingediend.

De verwerende partij verwijst opnieuw naar de rechtspraak waar werd vastgesteld dat de verzoekende partijen geen eigenaar zijn van de bewuste weg. Dit neemt niet weg dat de verzoekende partijen op basis van hun beheersbevoegdheid van de openbare weg de vergunning wel degelijk kunnen uitvoeren.

Dit werd nogmaals zeer uitvoerig aangetoond in het verzoekschrift tot nietigverklaring. De verwerende partij levert geen enkel weerwerk t.o.v. deze argumentatie maar beperkt zich te verwijzen naar haar eerder onwettig standpunt.

...

Uit de motivering uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij een poging heeft ondernomen om de argumentatie m.b.t. de beheersbevoegdheid van de verzoekende partijen te onderzoeken.

...

III.2.3. Dupliek op de nota in tussenkomst van 1^e tussenkomende partij

... verzoekende partijen ... zich niet beroepen op hun statuut van eigenaar om de werken uit te voeren maar wel op grond van hun statuut als beheerder van de openbare weg. De eerste tussenkomende partij blijft voorbij gaan aan dit duidelijk onderscheid.

De eerste tussenkomende partij betwist niet dat zij zich nooit heeft verzet tegen het gebruik, door het publiek, van de trottoirs en parkeerplaatsen, en dit onafgebroken sinds 1963-1964 tot op heden.

Het getuigt tevens van oneerlijkheid om telkenmale te verwijzen naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te ■■■ van 26.11.2007 waarbij het volgende citaat iedere keer wordt 'vergeten': "Daarenboven kan aanvullend nog opgemerkt worden dat eiseres in hoger beroep de gemeentewegen dient te beheren. Dit houdt in dat zij de plicht heeft om deze gemeentewegen te onderhouden en te herstellen, ongeacht wie eigenaar is van de wegzate, zoals overigens ook blijkt uit de eigen stukken van eiseres in hoger beroep" ...

Aangezien eerste tussenkomende partij zo veel belang hecht aan de tussengekomen rechterlijke uitspraken zal zij wel willen erkennen dat de verzoekende partijen de plicht hebben om de gemeentewegen te onderhouden en te herstellen, ongeacht wie eigenaar is van de wegzate.

De verzoekende partijen hoeven helemaal niet te beschikken over de eigendomsrechten van de wegzate. Zoals ... aangetoond in het verzoekschrift kunnen zij perfect volstaan met hun beheersbevoegdheid van de openbare weg.

De talloze verwijzingen naar rechtspraak en rechtsleer in het verzoekschrift worden niet betrokken in de nota in tussenkomst, laat staan bekritiseerd.

Dat de geplande werken niet zouden kaderen binnen de beheersbevoegdheid van de verzoekende partijen is onjuist. Het tegendeel werd door de verzoekende partijen aangetoond in het verzoekschrift met verschillende verwijzingen naar rechtspraak en rechtsleer.

III.2.4. Dupliek op de nota tot tussenkomst van 2^e tot de 19^e tussenkomende partijen

... stellen t.o.v. het eerste onderdeel dat krachtens de rechtspraak van de Raad van State, inzonderheid het arrest nr. 21.270 van 16.06.1981, geen stedenbouwkundige vergunning kan worden toegekend aan een aanvrager die niet beschikt over het eigendomsrecht of een zakelijk bouwrecht op de percelen.

De verzoekende partijen kunnen alleen maar herhalen dat het arrest in casu niet relevant is daar de verzoekende partijen zich beroepen op hun beheersbevoegdheid om de werken uit te voeren.

De 2^e tot 19^e tussenkomende partijen betwisten in hun nota niet dat de verwerende partij burgerrechtelijke overwegingen als determinerende factoren heeft betrokken in de behandeling van het beroep.

...

Volgens de 2^e tot 19^e tussenkomende partijen zou er geen publiekrechtelijke erfdienstbaarheid van publiek gebruik zijn ontstaan. Zij stellen dat de verzoekende partijen zulks niet bewijzen. Zij verwijzen hiervoor naar de bestreden beslissing waar het volgende wordt gesteld

"dat inzake het al dan niet ontstaan van een erfdienstbaarheid, waarover betrokken partijen van mening verschillen, wordt verwezen naar de rechtsliteratuur; dat de particuliere eigenaar het publiek gebruik van zijn eigendom kan toelaten of gedogen, waardoor er nog geen publiekrechtelijke erfdienstbaarheid kan ontstaan; dat in een hogere gradatie het mogelijk is dat er wel een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid ontstaat; dat wanneer de particuliere eigenaar het publiek gebruik toelaat of gedooft, er enkel een recht van openbare doorgang ontstaat." (J. De Staercke, Wegenrecht, 2007, blz. 276)

Het past de auteur nader te citeren:

"Ten tweede is het, in een hogere gradatie, mogelijk dat er wel een "publiekrechtelijke erfdienstbaarheid" ontstaat. Een recht van doorgang over een privé-eigendom kan als erfdienstbaarheid tot openbaar nut ten behoeve van de inwoners van de gemeente en van alle belanghebbende worden verkregen door een dertigjarig voortdurend en onafgebroken, openbaar en niet-dubbelzinnig gebruik van een strook grond door eenieder, voor het openbaar verkeer, mits dit gebruik geschiedt met de bedoeling de strook als zodanig te gebruiken en niet berust op een enkel gedogen door de eigenaar van het goed waarop de overgang wordt uitgeoefend."

De rechtbank van eerste aanleg van Hasselt stelde in haar vonnis van 26.11.2007 het volgende vast omtrent de start van de termijn van openbaar gebruik van gronden:

"Bij gebrek aan afdoend tegenbewijs dat er voordien een effectieve daad van inbezitname vanwege eiseres in hoger beroep ten opzichten van het betrokken grond plaatsvond, begon de dertigjarige verjaringstermijn pas te lopen vanaf 1963 en kon deze termijn pas in de loop van 1993 verstrijken.

(...)

Verder kan dan ook enkel worden besloten dat ten vroegste in 1963-64, bij de aanleg van de fietspaden, er een inname van grond geschiedde"

...

De vaststelling dat sinds 1963-1964 de gronden zijn ingeschakeld voor een openbaar gebruik door eenieder wordt op zich ook niet betwist door de tussenkomenende partijen ...

Welnu, als men dit rechtsfeit niet betwist, dient men ook de nodige consequentie aan de dag te leggen en te erkennen dat er wel degelijk sprake is van een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid van publiek gebruik.

De verzoekende partijen hadden dit ook uiteengezet in hun nota die zij hebben neergelegd bij de verwerende partij in de administratieve beroepsprocedure ...

Het andersluidend oordeel van de verwerende partij, waar de verwerende partij zich in eerste instantie zelfs niet moest over inlaten, is manifest onjuist. Ook de argumentatie van 2^e tot 19^e tussenkomenende partijen is niet van die aard om anders te oordelen.

De 2^e tot 19^e tussenkomenende partijen betwisten verder dat de verzoekende partijen zich niet kunnen beroepen op artikel 135 §2 Gemeentewet omdat de werken niet zouden vallen binnen de beheersbevoegdheid van de verzoekende partijen.

...

Ook hier kan uw Raad slechts marginaal toetsen of de geplande werken vallen onder het toepassingsgebied van artikel 135 §2 Gemeentewet.

Niettemin kan hieromtrent geen discussie bestaan. De 2de tot 19^e tussenkomenende partijen betwisten de beheersbevoegdheid van de verzoekende partijen zonder meer. Zij wijden geen weerwerk t.o.v. de uitgebreide rechtspraak die de verzoekende partijen hebben geciteerd in hun verzoekschrift ... De werken vallen wel degelijk onder de beheersbevoegdheid.

...

Omtrent het derde onderdeel wordt de volgende zinsnede uit de bestreden beslissing geparafraseerd:

"Gelet op de opmerkingen van de aanwezige partijen geformuleerd tijdens de hoorzitting, die werden besproken en in overweging genomen door de deputatie alvorens te beslissen over het beroep."

Hieruit blijkt niet dat de verwerende partij de nodige aandacht heeft besteed aan de nota van de verzoekende partijen. ...

Ook wordt verwezen naar de initiële gunningsbeslissing waarbij meermaals werd verwezen naar de aanwezigheid van een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid en het statuut van de

gemeente als wegbeheerder. De nota werd pas overgemaakt aan de deputatie na deze beslissing zodat deze verwijzingen niet relevant zijn.

...

Beoordeling door de Raad

1.

In het eerste onderdeel argumenteren verzoekende partijen samengevat dat verwerende partij de bouwaanvraag louter diende te beoordelen overeenkomstig de artikelen 4.3.1. e.v. VCRO, en haar beoordeling niet, zoals *in casu*, kon steunen op een (verkeerde) uitspraak inzake een burgerrechtelijke discussie tussen partijen met betrekking tot het al dan niet bestaan van een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid.

1.1.

Artikel 4.2.22, §1 VCRO luidt als volgt:

“§1. Vergunningen hebben een zakelijk karakter. Zij worden verleend onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten.”

Voormeld artikel vormt de bevestiging van het beginsel dat de geschillenbeslechting inzake burgerlijke rechten niet toekomt aan de vergunningverlenende overheid, die als orgaan van actief bestuur tot taak heeft om vergunningsaanvragen te beoordelen overeenkomstig de toepasselijke regelgeving, en niet kan noch mag optreden als rechter die uitspraak doet over een betwisting inzake burgerlijke rechten en verplichtingen. Betwistingen omtrent het al dan niet bestaan van zakelijke rechten op een perceel, de interpretatie en de omvang ervan, en met name betwistingen over de draagwijdte van eigendomsrechten op een bouwperceel, behoren volgens artikel 144 van de Grondwet tot de uitsluitende bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken. Het is niet de taak van het vergunningverlenend bestuursorgaan (en evenmin van de Raad) om daarover te oordelen. Dit belet de vergunningverlenende overheid echter niet om vaststellingen te doen omtrent burgerlijke rechten die niet in betwisting zijn, waarvan het bestaan door de betrokken partijen wordt erkend of die zijn vastgesteld in een akte die de nodige bewijskracht heeft.

1.2.

In casu bestaat er tussen partijen sinds het (definitief) vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt van 26 november 2007 geen discussie (meer) omtrent het feit dat tweede verzoekende partij geen eigenaar is van de voortuin van eerste tussenkomende partij, die (als voetpad en parkeerplaats) feitelijk deel uitmaakt van de openbare wege en begrepen is in het voorwerp van de bouwaanvraag. Gelet op de ontstentenis van discussie tussen partijen evenals op het gezag van gewijsde van voormeld vonnis, kon de vergunningverlenende overheid in het kader van haar beoordeling van de bouwaanvraag vaststellen dat de betreffende voortuinstrook in eigendom toebehoort aan eerste tussenkomende partij.

1.3.

Uit de bestreden beslissing evenals uit de neergelegde nota's blijkt evenwel dat er *in casu* tussen de betrokken partijen (wel nog) discussie bestaat omtrent de draagwijdte van het eigendomsrecht van de voortuinstrook. Terwijl verzoekende partijen uitgaan van de veronderstelling dat de betreffende voortuin(en) belast is (zijn) met een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid, en dat tweede verzoekende partij op grond hiervan de beoogde wegwerkzaamheden mag uitvoeren als beheerder van de openbare weg, onafgezien van de vaststelling dat de eigendom van deze voortuin(en) blijft toebehoren aan de (respectievelijke) eigenaar(s), menen verwerende en

tussenkomen de partijen dat er aldaar geen sprake is van een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid, en dat tweede verzoekende partij de beoogde wegwerkzaamheden slechts mag uitvoeren mits toelating van de (respectievelijke) eigenaar(s) (die hiervoor klaarblijkelijk geen toelating geven).

De discussie tussen partijen of er in casu ten aanzien van de betreffende voortuin(en) sprake is van een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid dan wel van een recht van openbare doorgang betreft in se een betwisting omtrent de draagwijdte van zakelijke rechten op een bouwperceel, die (zoals hoger gesteld) overeenkomstig artikel 144 van de Grondwet behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken. Het is dan ook niet de taak van verwerende partij om hieromtrent in haar hoedanigheid van vergunningverlenende overheid een oordeel te vellen. Zij heeft immers enkel als taak om te oordelen of de gevraagde handelingen verenigbaar zijn met de openbare belangen waarvan de zorg haar door de wet is opgedragen, met name in het bijzonder met de goede ruimtelijke ordening.

1.4.

De Raad stelt op basis van de bestreden beslissing vast dat verwerende partij de stedenbouwkundige vergunning in essentie weigert omdat zij als *“vergunningverlenende overheid pertinent weet dat aanvrager niet beschikt over de mogelijkheid in rechte om de vergunning desgevallend ook uit te voeren”*, gezien er onder verwijzing *“naar de rechtsliteratuur”*, en *“gelet op de vonnissen en overwegingen van de Vrederechter in eerste aanleg en van de Rechtbank van Eerste Aanleg in beroep”*, *“in casu geen publiekrechtelijke erfdienstbaarheid ontstaan is waardoor de gemeente zonder toelating van de particuliere eigenaars vrij zou kunnen beschikken over hun eigendom (in casu de voortuinen)”*. Hieruit blijkt duidelijk dat het decisief weigeringsmotief van verwerende partij steunt op haar overtuiging dat tweede verzoekende partij niet beschikt over de nodige (zakelijke) rechten om de beoogde stedenbouwkundige vergunning uit te voeren, en dat zij tot deze overtuiging komt op basis van rechtsliteratuur, in samenhang met een beoordeling van de draagwijdte van de overwegingen in de vonnissen van de vrederechter van [REDACTED] en van de rechtbank van eerste aanleg te [REDACTED], die beiden kaderden in een betwisting tussen eerste tussenkomen de partij en tweede verzoekende partij met betrekking tot het eigendomsrecht van de voortuinstrook ter hoogte van de [REDACTED] (waarbij de discussie inzake het al dan niet bestaan van een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid en de gevolgen hiervan niet aan de orde was). Dit wordt overigens expliciet bevestigd in de antwoordnota van verwerende partij.

Gelet op voormelde vaststelling blijkt dat verwerende partij zich als vergunningverlenende overheid, in het kader van haar beoordeling van de bouwaanvraag van tweede verzoekende partij, heeft uitgesproken omtrent de omvang van de zakelijke rechten van laatstgenoemde op een bouwperceel, met name de voortuin(en). Derhalve heeft zij op doorslaggevende wijze louter burgerrechtelijke motieven omtrent de draagwijdte van het eigendomsrecht (van onder meer eerste tussenkomen de partij) op de voortuinstrook bij de beoordeling van de bouwaanvraag betrokken. Het stond nochtans aan verwerende partij om de gevraagde handelingen enkel (inhoudelijk) te beoordelen ten aanzien van hun verenigbaarheid met de stedenbouwkundige voorschriften en de goede ruimtelijke ordening overeenkomstig artikel 4.3.1 e.v. VRCO, zonder een discussie te beslechten inzake een eigendomsconflict tussen tweede verzoekende partij en tussenkomen de partijen. In die optiek kon verwerende partij in de bestreden beslissing bezwaarlijk stellen dat zij *“pertinent weet”* dat tweede verzoekende partij niet over de mogelijkheid beschikt om de beoogde vergunning uit te voeren (zonder medewerking/toestemming van de eigenaars van de voortuinstrook), gezien zij zelfs niet bevoegd was om daaromtrent (na onderzoek) een oordeel te vellen.

Het eigendomsstatuut van de voortuinstrook en de eventuele uitvoeringsproblemen in hoofde van tweede verzoekende partij mochten *in casu*, gelet op de onderscheiden standpunten van de betrokken partijen, voor verwerende partij niet relevant zijn, temeer de vraag of de beoogde stedenbouwkundige handelingen door de aanvrager/houder van de te verlenen stedenbouwkundige vergunning zullen kunnen worden uitgevoerd, losstaat van de vraag naar de wettigheid van deze vergunning. Indien zou blijken dat de (vergunde) werken door tweede verzoekende partij zouden worden uitgevoerd met miskennis van de subjectieve rechten van tussenkomende partijen dan wel van andere omwonenden, dan zal het in voorkomend geval de burgerlijke rechter zijn die bevoegd is om degene die deze rechten (desgevallend) schendt te sanctioneren. De uitvoerbaarheid van een stedenbouwkundige vergunning is echter in de eerste plaats een zaak van de houder van de vergunning, en mag in beginsel geen bekommernis zijn van de vergunningverlenende overheid indien daaromtrent discussie bestaat tussen de betrokken partijen (die nog niet definitief is beslecht door de burgerlijke rechter).

Het eerste onderdeel is gegrond.

2.

In het tweede onderdeel argumenteren verzoekende partijen dat de betreffende voortuinen (die heden zijn ingericht als voetpad en parkeerplaatsen), in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld, belast zijn met een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid, zodat tweede verzoekende partij de beoogde wegwerkzaamheden zou mogen uitvoeren in haar hoedanigheid van beheerder van de openbare weg.

2.1.

De beoordeling van het onderdeel zou de Raad noodzaken te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten. De Raad wordt met name uitgenodigd om de draagwijdte te onderzoeken van het eigendomsrecht van eerste tussenkomende partij (en van de overige eigenaars) met betrekking tot de voortuin(en), en zich uit te spreken omtrent de vraag of de betreffende voortuinstrook langsheen de [REDACTED] is belast met een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid van publiek gebruik, zoals door verzoekende partijen wordt gesteld maar door verwerende en tussenkomende partijen wordt betwist.

2.2.

In navolging van de beoordeling van het eerste onderdeel herhaalt de Raad dat stedenbouwkundige vergunningen overeenkomstig artikel 4.2.22, §1 VCRO worden afgegeven onder voorbehoud van de betrokken burgerlijke rechten, en dat het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning geen enkele beslissing inhoudt betreffende deze rechten. Betwistingen omtrent het al dan niet bestaan van zakelijke rechten op een bouwperceel, de interpretatie en de omvang ervan, behoren krachtens artikel 144 van de Grondwet tot de uitsluitende bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken. De Raad is niet bevoegd om hiervan kennis te nemen.

Gezien de Raad niet vermag om zich uit te spreken omtrent de vraag in hoeverre de voortuinstrook al dan niet belast is met een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid en in hoeverre tweede verzoekende partij de (vergunde) wegwerkzaamheden mag uitvoeren als beheerder van de openbare weg (en ondanks het protest van de eigenaars van de voortuinstrook), is het tweede onderdeel onontvankelijk.

3.

Het derde middelonderdeel van het tweede middel wordt niet onderzocht, gezien dit niet tot een ruimere vernietiging kan leiden.

B. Overige middelen

De overige middelen worden niet onderzocht, gezien deze niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden. Bovendien blijkt uit de antwoordnota van verwerende partij met betrekking tot het derde middel dat het determinerend weigeringsmotief is gelegen in het feit dat tweede verzoekende partij “*niet beschikt over de nodige rechten om de gevraagde vergunning uit te voeren*”, zodat het derde middel kritiek betreft op een overtollig motief.

C. Verzoek tot bevel conform artikel 4.8.3, §1, lid 2, 1° VCRO

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partijen “*verzoeken de Raad uitdrukkelijk om in toepassing van artikel 4.8.3, §1, 1° VCRO aan te wijzen aan verwerende partij dat bij een nieuwe beslissing geen weigering meer kan worden gegrond op basis van burgerrechtelijke motieven en evenmin op grond van de overweging dat de eigendom van eerste tussenkomende partij over een vrije toegang per auto beschikt vanuit de Genkerbaan*”. Zij verzoeken de Raad tevens “*om op grond van artikel 4.8.3, §1, 2° VCRO aan te wijzen dat verwerende partij artikel 4.2.22, §1 VCRO dient te betrekken bij de nieuwe beslissing*”.

2.

Tweede tot en met negentiende tussenkomende partij overwegen daaromtrent het volgende:

“ ...

De tussenkomende partijen hebben hiervoor aangetoond dat de vordering dient afgewezen te worden.

De vordering tot het opleggen van een injunctiemaatregel dient derhalve eveneens afgewezen te worden.”

3.

Verzoekende partijen repliceren in hun wederantwoordnota als volgt:

“De verwerende partij neemt geen standpunt in omtrent de gevorderde maatregel. Hieruit kan worden afgeleid dat zij geen bezwaar hebben tegen de maatregel, noch tegen de opportuniteit ervan. Ook de eerste tussenkomende partij verzet zich niet tegen de maatregel in haar nota.

...

Het is evident dat enkel bij een vernietiging van de bestreden beslissing de maatregel kan worden opgelegd. De verzoekende partijen stellen vast dat ook de 2° tot de 19° tussenkomende partijen zich geen vragen stellen over de opportuniteit van de maatregel.”

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.8.3, §1 VCRO luidt als volgt:

“§1. Zo de Raad vaststelt dat een bestreden vergunnings-... beslissing onregelmatig is, vernietigt hij deze beslissing. ...

De Raad kan het bestuur dat de vernietigde beslissing nam, bevelen om een nieuwe

beslissing te nemen, binnen de door de Raad bepaalde termijn. De Raad kan in dat verband :

1° welbepaalde onregelmatige of kennelijk onredelijke motieven aanwijzen die bij de totstandkoming van de nieuwe beslissing niet kunnen worden betrokken;

2° specifieke rechtsregelen of rechtsbeginselen aanwijzen die bij de totstandkoming van de nieuwe beslissing moeten worden betrokken;

3° de procedurele handelingen omschrijven die voorafgaand aan de nieuwe beslissing moeten worden gesteld.”

Op basis van geciteerd artikel moet worden vastgesteld dat de mogelijkheid voor de Raad om welbepaalde onregelmatige of kennelijk onredelijke motieven aan te wijzen die bij de totstandkoming van de nieuwe beslissing niet kunnen worden betrokken, dan wel specifieke rechtsregelen aan te wijzen die bij de totstandkoming van de nieuwe beslissing moeten worden betrokken, louter facultatief is.

2.

De Raad oordeelt dat de beoordeling van het (eerste onderdeel van het) tweede middel voldoende duidelijk is, zodat de toepassing van artikel 4.8.3, §1, lid 2; 1° en 2° VCRO zich niet opdringt.

Het verzoek wordt verworpen.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van mevrouw [REDACTED] is ontvankelijk.
2. Het verzoek tot tussenkomst van de heer [REDACTED], de heer en mevrouw [REDACTED], de heer en mevrouw [REDACTED], de heer en mevrouw [REDACTED], de heer en mevrouw [REDACTED], de heer en mevrouw [REDACTED], de heer en mevrouw [REDACTED], de heer en mevrouw [REDACTED], de heer en mevrouw [REDACTED], mevrouw [REDACTED], de heer [REDACTED], de heer en mevrouw [REDACTED], de heer en mevrouw [REDACTED], de heer en mevrouw [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] is ontvankelijk.
3. Het beroep is ontvankelijk en gegrond.
4. De Raad vernietigt de beslissing van verwerende partij van 16 februari 2011, waarbij de stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd aan tweede verzoekende partij voor de heraanleg van de [REDACTED], op percelen gelegen te [REDACTED], met kadastrale omschrijving [REDACTED].
5. De Raad beveelt verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over de administratieve beroepen van tussenkomende partijen en dit binnen een vervaltermijn van 4 maanden te rekenen vanaf de betekening van dit arrest.
6. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 10 mei 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, achtste kamer, samengesteld uit:

Pascal LOUAGE, voorzitter van de achtste kamer,

met bijstand van
Heidi HUANG, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Heidi HUANG

Pascal LOUAGE